

Останній афоризм я вчитав у ще одній, новій публіцистичній книзі Степана Лукасевича «Кроки назустріч собі», де він демонструє непересічний журналістський талант. І хоч пан Степан вже тривалий час не працює у мас-медіа, без сумніву, він залишається гідним представником «четвертої влади». Адже його публіцистика - справді цікава і не скороминуша.

Отже, вітаю Степана Лукасевича з новим творчим доробком і щиро бажаю нових книг, які б допомагали вдячному читачеві робити на пагорбах життя мужні і мудрі кроки назустріч собі.

Сергій Дзюба

ЯТРАНЬСКА ГРОМАДА

Так називають себе письменники та науковці з усієї України і закордону, об'єднані навколо літературно-мистецького і громадсько-політичного журналу «Ятрань». Часопис має чітку концепцію - «сприяти реалізації творчих потенцій української глибинки - заради загального піднесення процесу українського державотворення».

І журнал таки активно підтримує талановитих літераторів та науковців, які мешкають у різних регіонах України, а також у діаспорі. Адже посереднім письменником можна бути і в Києві чи Парижі, натомість на хуторі Матіївка, в Бахмацькому районі на Чернігівщині, живе, на мою думку, один із найталановитіших і найвідоміших сучасних українських письменників Кость Москалець. Ось вам і «провінційний» Бахмач!

Часопис має свої представництва в Нью-Йорку, Києві, Харкові, Тернополі, Дніпропетровську, Кіровограді... А головний редактор журналу Сергій Ткаченко (поет, перекладач, публіцист), член Національної спілки письменників України, працює в Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй у США.

Нещодавно побачило світ шосте число «Ятрані». Маємо кілька десятків справді цікавих, оригінальних публікацій, з-поміж яких, в першу чергу, вирізняється відкук Сергія Ткаченка на «Денники» Петра Сороки. Власне, у такому контексті тексти Сороки ще ніхто не розглядав. Дослідники творчості пана Петра відзначали філософські асоціації «Денників», їх афористичність, відточеність стилю, блискуче неповторну пейзажну лірику та вражаючу оперативність автора щодо висвітлення сучасного літературного процесу. Натомість Сергій Ткаченко акцентує, що «Денники» - тексти глибоко віруючої людини, а саме - християнського письменника. Цілков згоджуюся: віра Петра Сороки - непоказна, ненав'язлива, але справжня.

Пану Петру нерідко дорікають «занудністю», але він - просто хороша людина, позбавлена задрощів, манії величі та прагнення скандальної слави за будь-яку ціну. Власне, цим він мені (та й не лише мені) і імponує. Пам'ятаю, як свого часу я протягом десяти років вів щоденникові записи. Їх назбиралося рівно десять товстих зошитів. Одного разу я все це уважно перечитав і благополучно спалив. Не жалкую: у разі їх публікації постраждало б немало талановитих людей. Хоч, звісно, деякі скандальні моменти, розписані дуже відверто, оприлюднені у той чи інший спосіб, зробили б моє ім'я значно популярнішим. Тільки мені така популярність не потрібна. Петру Сороці - теж. Це чудово розуміє і Сергій Ткаченко. Проте він не лише рецензує «Денники» свого колеги, а й крізь їх призму наводить немало навдивовижу цікавих міркувань та фактів із життя Ісуса Христа і Марії Магдалени.

Привертають увагу і публіцистичні нотатки Сергія Ткаченка «Від Ятрані до Прута» про свою подорож Україною (він пропагував журнал «Ятрань», активно спілкуючись з літераторами, освітянами, працівниками культури...). Уявляю, як фанатично треба любити свою справу, аби зважитися на таке подвизництво!

Зацікавили мене також Ігор Мойсеїв - своїм дослідженням «Св. Себастьян», Петро Сорока, Леся Степовичка, Віктор Женченко, Володимир Корнійчук, Володимир Бровченко, Володимир Капустін і Тамара Журба - поетичними добірками, Марина Павленко - чудовою прозою (!!!), Михайло Сидоржевський - статтею «Чужа хата - не своя», Всеволод Ткаченко дослідженням «Двомовність в Алжирі: найбільше соціальне зло й найглибша психологічна рана в душі алжирського народу», Олександр Шарварок - спогадом «Самітність» (про Олександра Тесленка, Івана Царинного та Івана Козаченка)...

Безперечно, часопис «Ятрань» має власне неповторне обличчя. Він не копіює інші видання і наполегливо робить свою справу, об'єднуючи українців по обидва боки Дніпра.